

vermişken, biz insan onurunu maddi kriterler, sosyal statülerle ölçer olduk. Artık insanın değeri değil, bedeli konuşulur oldu. Ya Rabbi! Senden uzak düştükçe yabancılaştık kendimize. Bilemedik ne kendi değerimizi, ne birbirimizin kıymetini. Beceremedik Hazreti insan olmayı. İnsanlıktan sınıfta kalıyor insanlık. Hür yarattığın kulunu köleleştirdik. Kölelik, insan onuruna indirilmiş en büyük darbeydi. Hürüz zannettik kendimizi, nefsanî duyguların esiri olmuş iken. Kendimizi kendimiz köleleştirdik. Rotasını yitirmiş, pusulası bozulmuş insanoğlu savrulmakta benliğin uçurumlarına. Kendi ellerimizle atıyoruz kendimizi tehlikelere. Biz yazık ettik bize… Yazık değil mi kadını metalaştıran zihniyete? Yazık değil mi rahimlerde yaşamına son verdiğimiz bebeklerimize? Yazık değil mi İsmail misali Allah’a kurban etmek yerine içkiye, uyuşturucuya kurban verdiğimiz gençlerimize? Yazık değil mi ötekileştirilen, istismar edilen, ayrımcılığa maruz bırakılan, terörün, işkencenin mağduru olan herkese? Yazık değil mi sömürülen emeğe, zedelenen onura, gaspedilen haklara? Yazık değil mi açmadan solan tomurcuklara? Yazık değil mi baharı görmeden kuruyan dallara? Yazık değil mi kalem tutması gerekirken silahla tanışan ellere? Yazık değil mi muhabbetle çarpması gerekirken kin ve nefretin bürüdüğü kalplere? Yazık değil mi korkuyla titreyen yüreklere, zulümle ağlayanlara, inleyenlere? Hani Filistinli Muhammed’ın sevgi dolu yüreğine saplanmıştı sevgi nedir bilmeyen bir kurşun, babasının dizinde ve dünyanın gözleri önünde… Annesinin bahçeye kurduğu sofraya henüz oturmuştu Zeynep kardeşleriyle, sofranın ortasına scut füzesi düştüğünde, parçalara ayrılan onların minik bedenleri değildi, insanlığın onuru parçalanmıştı, vicdanı iflas etmişti hakikatte. Bıçağı maktüle sapsamadık aslında, kendi kalbimize indirdik her seferinde… Biz yazık ettik bize! Edep tacını giyinmeliydik, takva elbisesini kuşanmalıydık, kadın, erkek, genç, yaşlı, ana, baba, evlat, kardeş hep birlikte. Ellerimizi ve dillerimizi uzatmamalıydık, bir kardeşimizin canına, malına, ırzına, izzetine (Müslim, Birr, 32). Titremeliydi yüreğimiz bir üşüyen gördüğümüzde. Düşenin elinden tutup kaldırmalıydık, uykularımız kaçmalıydı dertli bir can gördüğümüzde. Tokluktan midelerimiz ifsad olacak kadar yemek yerken biz, açıktan susuzluktan ölmemeliydi Afrika’l, Arakan’l, dünyalı çocuklar, bizim çocuklarımız… Ve darıldı bize Rabbimiz! Hani; “Rabbin seni bırakmadı ve gücenmedi sana” (Duha, 93/3) buyurmuştu Hak Teala elçisine. Ama korkarım gücendi bize. Yazık ettik kendimize... Hucurât ve Hümeze sûrelerinin nüzulüne sebep olduk. “Arkadan çekıştirmeyi, yüze karşı eğlenmeyi âdet edinenlerin vay hâline!” (Hümeze, 104/1-2) hitabıyla uyarıldık. Müminler olarak kardeş olduğumuz hatırlatıldı yeniden. Alay etmek, kötü isim takmak, su-i zan yapmak, kusur araştırmak, gizliyi deşmek, arkadan çekıştirmek sığar mıydı kardeşliğe? (Hucurât, 49/10-12) Namusa dil uzatanlar, iffetli kimselere iftira atanlar tel’ın ediliyordu vahiy ile (Nûr, 24/23). Ailemiz, en büyük zenginliğimiz idi. Anne-babanın hürmeti Allah’a itaatin yanı başında geliyordu (İsrâ, 17/23). Varlık sebebimiz olan bu insanları sığdıramaz olduk evlerimize. Eşler verdi Rabbimiz birbirimizde huzur bulalım diye, sevgi ve rahmet koydu kalplerimize (Rum, 30/21). Sevgiyi de tükettik, rahmeti de. Şiddeti iletişim dili hâline getirince ne huzur kaldı, ne onur, hanelerimizde. Yılanı bile deliğinden çıkaracak kadar etkili olan tatlı dilimizi kullanmak yerine eleştiri, hakaret, küç ümseme ve daha nice yanlışlarla kırdık birbirimizi. “Eşyayı dahi incitme” diyen ehl-i irfânı hiç işitmedik. Eşya nedir ki, biz Rahman’ın kullarını hor gördük, yenik düştük cahilliğimize (Furkan, 25/63). Çocuklarımız cennet çiçeğimizdi. Ne renk bıraktık ne koku. Rızık endişesiyle

İdrakine varamadık. İnanlığın eşit olduğunu bildiriyor, ancak takvadan kaynaklanabileceğini hatırlatıyordunuz Veda Hutbesinde (Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 411). Ama biz idrakine varamadık. İnanlıkların en hayırlısı insanlara faydalı olanıdır. (Buhari, Megazi, 35) buyurdunuz, biz iyilikte yarışmadık. Kadınların Allah'ın emaneti olduğunu bildirdiniz (Müslim, Hac, 19), erkekler, eşlerinin emanetini değil sahibi imişçesine davranmakta bir sakınca görmedi. Cennete giden yolun ve imanın kemalinin birbirimizi sevmekten geçtiğine dikkat ettiniz (Müslim, İman, 22), lakin biz muhabbet fedailerini olmadık. Bir Müslimanın şeref ve namusuna dil uzatmanın büyük günahların en büyüklerinden olduğunu hatırlattınız (Ebu Davud, Edeb, 35), maalesef dilimizi tutamadık. Siz bir gayrimüslimin cenazesine hürmeten ayağa kalkıyor ve onun da bir insan olduğunu söylüyordunuz (Müslim, Cenaiz, 81), biz hayattaki dostlarımızın kıymetini bilemedik. Beytullah'ı hayranlıkla seyrederken bile müminin hürmet ve dokunulmazlığının, Kabe'nin hürmetinden büyük olduğunu ilan ediyordunuz (İbn Mace, Fiten, 2), ama biz ellerimizle ve dillerimizle birbirimize dokunmaktan hicc ve ekinmedik. Nice kapılardan kovulmuş, üstü başı perişan insanlar vardı ki Allah'a yemin etse Allah onu yemininde haklı kılarırdı (Müslim, Birr, 138). Sizden öğrenmiştik onların Rableri nezdindeki bu itibarını. Şairin; "Harabat ehlini hor görme şakir, Hazineye malik viraneler var" dediği gibi. Lakin biz kulağımızı bu hakikate kapayıp, garibanları hor görmekten geri durmadık. "Ey Allah'ın kulları, kardeş olunuz" (Müslim, Birr, 25) diye uyarmanıza rağmen, kardeş olmayı bir türlü beceremedik ama çok kolay dönüşman olduk, dönüşmanlar yaptık ve... Şimdi Ya Rasulallah, cümle ettiklerimize pişman olduk, tövbe etmek istiyoruz. Bunca günah bulanmış beden ve günahlarımızı istiğfar ile arıtmak diliyoruz. İmanımızı ve ahdimizi tazelemek muradımız. Kırdığımız kalpleri onarmak, parladığımız onurları tamir etmek, ihlal ettiğimiz hak sahipleriyle helalleşmektir borcumuz. Yaratıldığına değer bir insan olmak, bize elçisi, mürid ve en güzel örnek olarak gönderilmiş olmanızın hakkını teslim etmek üzere ellerimizi uzattık, sana yeniden iman ve biat ediyoruz: "Eşhed en la ilahe illallah ve eşhed enne Muhammeden abduhu ve rasuluh."

[1] Diyanet İşleri Başkanlığı, Din İşleri Yüksek Kurulu uzmanı

[İslam ve Hayat, Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)